

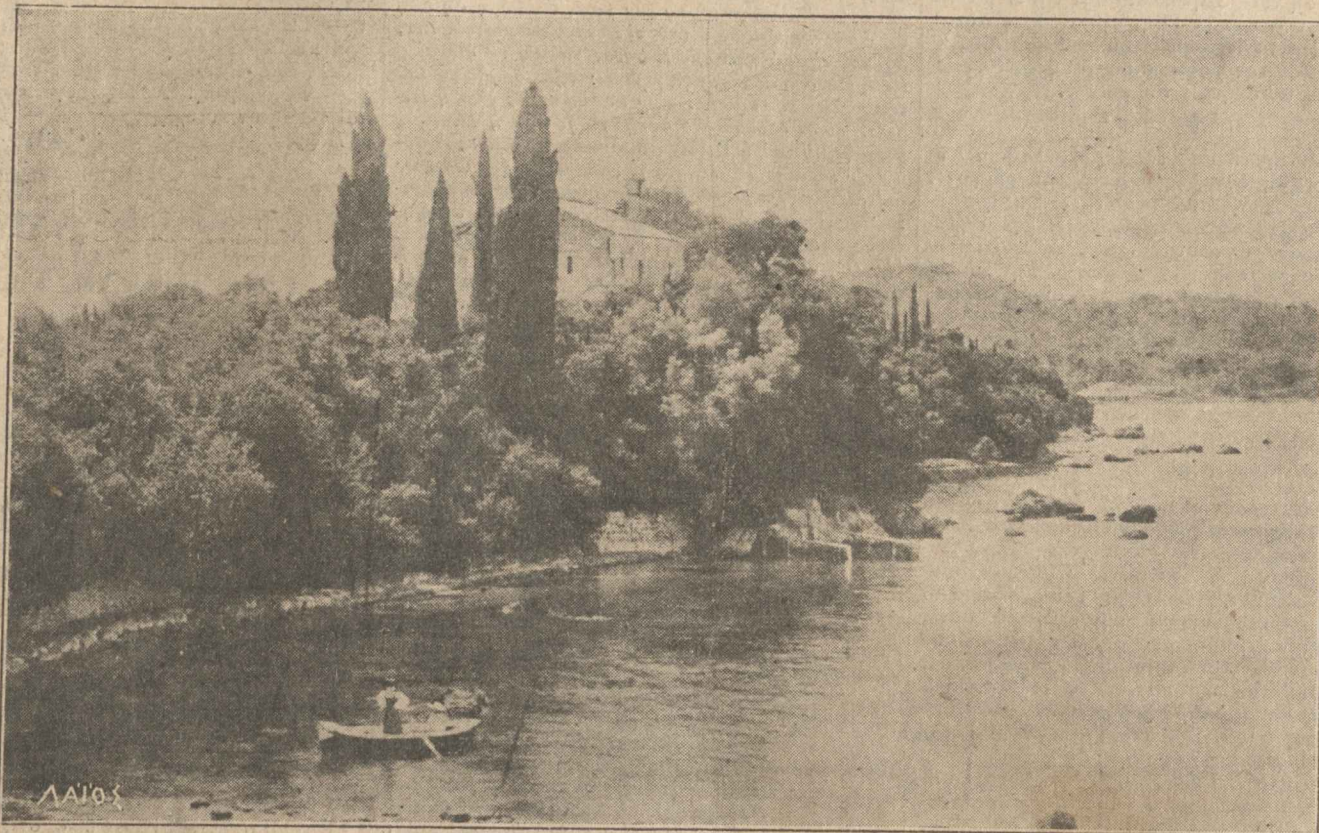
ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 37
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

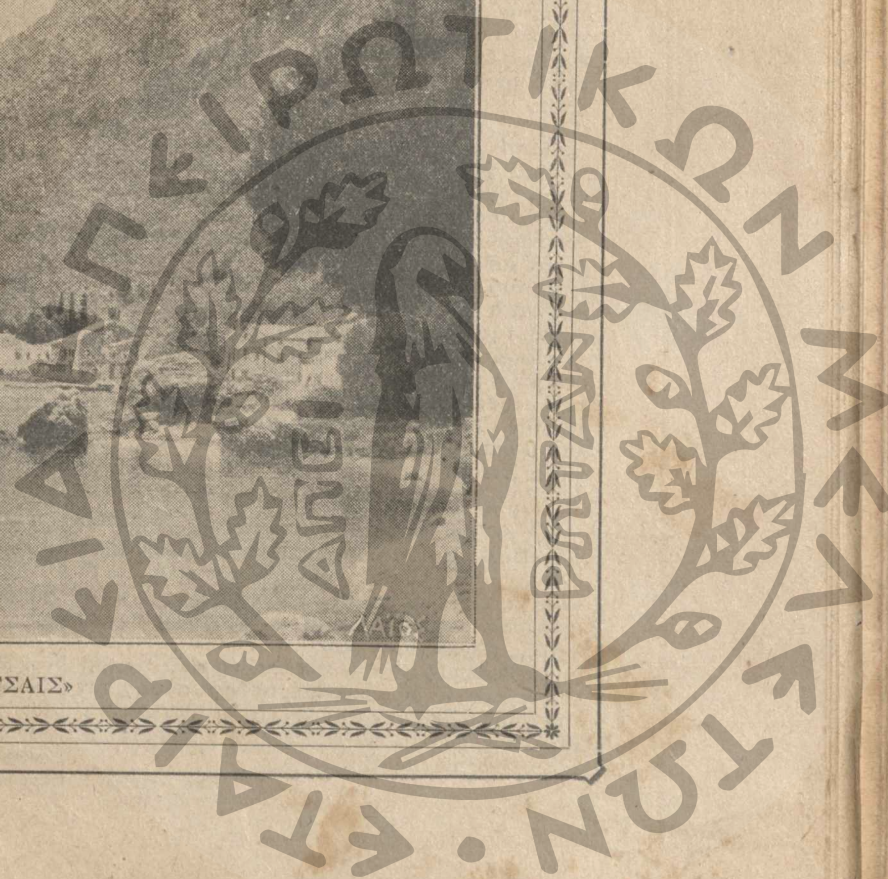
Η ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΛΛΑΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Τὸ χωρίον «ΥΨΟΣ»

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Τὸ χωρίον «ΜΠΕΝΙΤΣΑΙΣ»

τά μυστικά μου. Υπήρξες ένας άνθρωπος, των οποίων συνεπαθήσα άλλοτε και αισθανόμην φθό! ότι συμπάθη αχόνη.

— Τι παράδοξος περιποίησις!...

ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

— Φίλε μου, δὲν ἀνηνέω διὰ σέ, ἀλλὰ διὰ τὴν τύχην μου. Γνωρίζεις ὅτι ἡ συμπάθειά μου πρὸς σέ εἶχε τὴν πηγὴν τῆς εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Μυρσίνης. Ἐνόμιζα ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκείνη ἦτο νεκρά καὶ εἶχε ταφῇ εἰς ἕνα ὠραῖον τάφον. Δὲν ἔβλεπα εἰς τὰς Ἀθήνας κανένα νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ τὴν παλαιάν πληγὴν μου καὶ ἐπίστευα ὅτι εἶχε θεραπευθῇ. Ἐν τούτοις, τώρα ποῦ σὲ εἶδα, ἡσθάνην κάποιον σκίρτημα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὅποιον ἴσως δὲν εἶνε πόνος, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ χαρά.

— Αὐθέντα μου, δι' αὐτὸ ἀκρίτως εἶχα ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιληθῇς. Ἐπέβουν νὰ μᾶθω τί ἀπέγινεν ἡ ὥραία ἐκείνη ἱστορία, μὲ τὴν ὅποιαν συνεδέθησαν τὰ ἔτη μου τὰ παιδικά.

— Τίποτε δὲν γνωρίζω περισσότερον ἀπὸ σέ. Κατὰ τὸ διάστημα ποῦ διέρρευσε, προσελθὼν ἐν-θέρμως εἰς τὰς ἀσχολίας καὶ δὲν μοῦ ἔμεινε καιρὸς ν' ἀσχοληθῶ πλὴν μὲ τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην. Οὐδεὶς μ' ἐπιληροφόρησε τί ἀπέγινεν ἡ Μυρσίνη καὶ ποτὲ μ' ἐπιληροφόρησε εἰς τὴν ἀγάπην τῆς Ἀθῆναις ἡρώτης. Συρακουσοὺς ἐλθόντας εἰς Ἀθήνας, οὐδεὶς ἐνθάρριζε νὰ μὲ πληροφόρησιν περὶ αὐ-τῆς. Κάνεις δὲν γνωρίζει τὴν Μυρσίνην εἰς τὰς Συρακούσας.

— Εἶνε μεγάλη ἡ πόλις, εἶπεν ὁ Ἀντίνοος.

— Καὶ σερνή ἡ κόρη, προσέθηκεν ὁ Κρατίνος.

— Ἐν τούτοις, αὐθέντα, μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἱστο-ρία ἐκείνη ἡ ἀρχαία εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τελεσιώσῃ τώρα εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

— Διὰ τί;

— Μὰ τοὺς Θεοὺς, δὲν πιστεύω νὰ ἐληρμόνησας

τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὥραίας κυρίας μου, ὅτι θὰ σὲ περιμένῃ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

— ἴσως τὴν ἐληρμόνησεν ἐκείνη.

— Ἡ Μυρσίνη σὲ ἠγάπα, αὐθέντα.

— Μὰ τὸν οὐρανόν, εἶπεν τὴν ἡγάπων περισσό-τερον.

Καὶ ἀκούω νὰ λέγῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἡ Συρακουσία. θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι τὸ εἰδυλίων των Ἀθηνῶν δὲν εἰσπορεῖ νὰ μείνῃ ἄνευ τέλους.

— Ἀντίνοος, σ' ἐξορκίζω... μὴ προχωρῇς, διότι αἱ λέξεις σου μὲ φοβίζουν. Ἄν ἐπαληθεύουν ὅσα ἡ νεανικὴ σου γλώσσα λέγει, κλαῖδες τὸν Κρατίνον. Δὲν μεταβαίνω εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ὡς θεοτὴς ἄπολις. Φέρω εἰς τοὺς ὦμους τὸ βάρος μεγάλης ἀντολῆς. τὴν ὅποιαν ὀφείλω νὰ ἐκτελέσω. Ἀλλοίμονον ὅμως ἂν προσδῶλιν ἐκ νέου τὴν ψυχὴν μου ὁ ἀρχαῖος κεραυνός. Ἡ ἐντολὴ μου θὰ μείνῃ ἀνεκτελέστος καὶ εἰς τὴν αἰῶνα εἰς ἐπιληρομένην, ἐναγὴς καὶ κατη-ραμένος.

— Πῶς νὰ φαντασθῇ ὁ μικρὸς μου νοῦς, αὐθέντα, τόση μεγάλας συνεπειάς. Ἐγὼ ὀφίλουμαι ὅς ἕνα εὐθόμο παιδί, καὶ ἡσθάνομαι χαρὰν, διότι θὰ ἔβλεπα δύο παλαιούς μου κυρίους νὰ κτεῖνται, ἐνθάρριον μου, νέαν φωλεὴν ἔρωτος καὶ χαρὰς.

— Ὅπως εἴπεται θὰ σὲ ἴδω καὶ πάλιν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

— Ἐχεις μάλιστα τὴν ὑπόθεσιν μου ὅτι δὲν θὰ σοῦ ἐμιλῶ ποτὲ πλὴν διὰ τὴν κόρην των Συρακουσῶν.

— Σ' εὐχαριστῶ... ὕψις αὐν.

Καὶ τὸν ἀφῆκεν ὁ Κρατίνος εἰς τὸν δρόμον του, ἐνῷ αὐτὸς ἐσπευδεν εἰς τὸν ἰδικὸν του.

— Ὁ Κρατίνος ἐτραπὴ πρὸς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀνεύρῃ τοὺς συντρόφους του.

Τὸ βῆμά του ἦτο βραδύ καὶ ἡ μορφή του ἐφαί-νετο ἀνησυχολογμένη εἰς βάθειαι σκέψεις.

Καὶ ἤρχιζε νὰ ἐξυπνᾷ εἰς τὰ στήθη του.

Ἀναμνήσεις γλυκαῖαι καὶ θλιβεραὶ ἐναλλὰξ ἤρχι-σαν ν' ἀνακηρύσσον ἐκ τοῦ τάφου, τὸν ὅποιον ἐξεσκέ-πασεν ἡ συνάντησις τοῦ Ἀντινοῦ.

Ἐκ τοῦ τάφου τῆς καρδίας του.

Τὰ προτύπια τοῦ ἀνθρωπίνου οἰκίσκου των Ἀθηνῶν, ὁ παρὰ τὸν Ἀρδηντὸν λόφος, ἡ βραχεῖα καὶ ἀλησμόνητος συνάντησις ὑπὸ τὰ ἀστρα, ἡ μορφή τῆς Μυρσίνης καὶ τοῦ Κλεονόου τὸ φάσμα, αἱ ἀγωνιώδεις νύκτες καὶ αἱ πληρεῖς πικριῶν πρωΐαι, αἱ ὀλέθριαι στιγμαὶ τῆς χαρὰς καὶ αἱ ἀτέρ-μονες τοῦ πόνου ἡμέραι, ὅσαι αὐταὶ αἱ ἀναμνήσεις, τὰς ἐποίας ἐνόμιζε λησμονημένας, ἤρχισαν νὰ πε-ρυγίζον περὶ τὴν ψυχὴν του, ὡς τὰ μαῦρα πτηνὰ, τὰ ἐποία εἶχε φοβηθῇ ἡ κόρη των Συρακουσῶν.

Καὶ ἐδίδριξε πάντοτε πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς νὰ προσέχῃ τοὺς διαβάτας καὶ τὴν πόλιν.

Τὰ μαῦρα πτηνὰ τὸν περιεκύκλουν πάντοτε καὶ ἐνόμιζεν ὅτι διαγράφον κύκλους ἀπαιτούς τετρίων του, καὶ προσεπαθὺν ν' ἀποφύγῃ τὰ ράμφη των τὰ ἐπικινύοντα καὶ ἠγωνίζετο ν' ἀμυνθῇ κατ' αὐτὸν μὲ τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρισμοῦ καὶ τῆς θαλῆσεως, καὶ ἐπο-βετο ὅτι θὰ κερφή καὶ θὰ πέσῃ ἐπὶ τέλους ὑπὸ τὰ κυπτήματα των, ἂν δὲν τὸν συνεκράτει ἡ δύ-ναμις σφεδρὴν ἐνδραχθῆτος, ἡ ὅποια προήρχετο ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, ἡ φωνὴ τοῦ καλὴ-κοντος.

Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κραυγάζῃ πρὸς τὸν ἐξουόν του: «Θάρρος, Κρατίνε», καὶ ἐπροσφῆκε πάντοτε σιωπηλὸς καὶ σκεπτικός, ὅπως ἀκούει μίαν φωνὴν γλυκαῖαν ὡς καλὸν ἡμῶν νὰ τοῦ λέγῃ:

— Σέως, εἰς τὴν Κόρινθον δὲν μελαγχολοῦν οἱ ὠραῖοι ἄνδρες.

(Ἀκολουθεῖ).

TO * NEW ENCLAND *

ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΤΩΝ
ΑΔΕΛΦ. ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ
59 Σταδίου 59 (Χαντζία)

Τὸ «New Encland» δὲ ἐνθουσιάζει, θὰ μαγεύσῃ τοὺς Ἀθηναίους μὲ τὴν νέαν του ἀνακίνισιν καὶ τῶν.

Τὸ «New Encland» θὰ ὑπερτερήσῃ ὅλων των λοιπῶν καταστημάτων εἰς τὸ εἶδος του.

Τὸ «New Encland» θὰ προκαλέσῃ γενικὰς συμπληρώσεις.

Οἱ διασημεῖς τοῦ «New Encland» κ. κ. «Ἡρα-κλῆς καὶ Δημήτριος Ζαβορίται, παρακολουθήσαν-τες ἐπὶ πανταστὴν τὰς προόδους τῆς τέχνης των ἐν Βόρῳ καὶ Ἀμερική, τὰς μεταφέρουσιν σήμερον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Προσκαλοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὸ «New Encland».

Διαρκῆ παρακαταθήκῃ ὅλων των προϊόντων του.

Στὴν γωνία Σταδίου καὶ Αἰόλου εἶνε τὸ

«NEW ENCLAND».

Ζητεῖ διδασκάλους τῆς Ἀγγλι-κῆς διὰ μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην.

Ἀπευθυντέον: John Alles, Poste - Restante, Πειραιᾶ.

Εἰς ΝΕΟΣ

Τροχίσμα κρυστάλλων

(ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἐργοστασίῳ Νικολαΐδου

τροχίζονται καὶ ἐπαργυρώνονται κρύ-σταλλα παντὸς μεγέθους καὶ ρυθ-μοῦ, ἥτοι δι' ἑπιπλα, δι' εἰσόδους καὶ θύρας, καὶ ὀφθαλμὰ διὰ βιτρίνας.

Ἐργασία ἡγερμένη. Τιμαὶ ἀσυνα-γώνιστοι.

Πανδρόβου 1 (Πλατεία Μητροπόλεως)

60
μόνον καὶ ὅχι
75

ὁλόμαλλα κουστούμια. Δύ-νασθες ἐπὶ παραγγελίᾳ νὰ ἐν-δυθῆτε εἰς τὸ γυνώσκον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου 66 ἐμπορο-ραπτικὸν κατὰστημα τοῦ κ. Βλασίου Φλωποδίου.

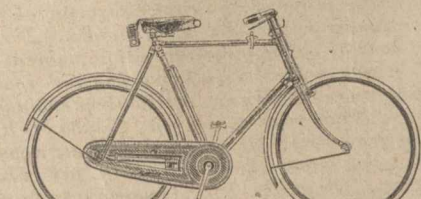
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΛΙΝΙΚΗ
ΓΕΩΡΓ. Θ. ΠΑΝΑΓΑΚΟΥ

Θεραπεία αἰμορροΐδων, κήλης, ἑδωροειγ-γίων παθήσεων μήτρας κλπ.

Λέγεται ἐσωτερικοὺς ἀσθενεῖς.

*Ὁραὶ ἐπισκέψεις 9—11 π. μ. 3—6 μ. μ.

*Ὁδὸς Μετάνοιου 28

“Ο,τι δὴποτε ζητήσετε διὰ τὰ ποδήλατα

καὶ αὐτοκίνητα σὰς θὰ τοῦ εὑρητε μόνον εἰς

τὸ κατὸστημα ποδηλάτων κ. Βήχου.

*Ἀριθ. 3. Περιόδος Βουλῆς.

*Ἀριθ. Τηλεφώνου 590.

ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 128

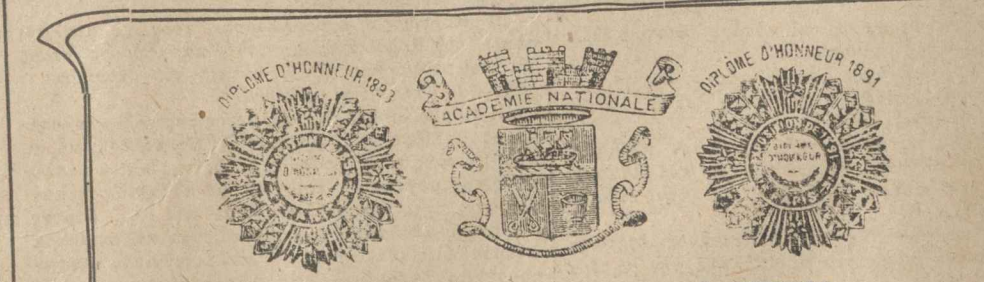
(Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου μεταφέρεται εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου καὶ Ἐδριπύου, ἀριθ. 108).

ΜΑΣΑΖ

Ταλεῖα ἐπιστημονικὴ θεραπεία ρευμα-τισμῶν, νευραλγιῶν, στομάχου, δυσκοιλί-της, ρευμῶν κλπ. παρὰ τῆς Κε

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΒΡΑΧΑΙΤΟΥ

Ὁδὸς Ἰπποκράτους 6

ΜΕΤΑ ΕΜΠΟΡΟΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΤΣΙΛΥΒΑ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Πλοῖτος ὑφασμάτων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν τελευταίας ἐποχῆς.

120-0408 ΑΙΟΛΟΥ-120

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ

ΖΩΝΤΑΝΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Κοιμισμένος ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία αἰῶν, μὲ τὸ νοῦ βαρὺ καὶ τὴν καρδίαν θλιμμένην, ἐξήγησα σὴν αἰαλιά, σὴν νύκτα τὸ σκοτάδι, πανοραμῶ καὶ ἀνακούφισαι. Εἶχα καθύψω ο' ἕνα βαρύνον παύλας στὸν μνε-ξέδιον, ἀλλὰ τώρα σκεπτόν ὅταν μαῦρο γήινον, Ἱημερτὸ, ἀφρόντως πλοῦ μου τὸ κοσμικὸ θόρυβον ποῦ ἀδύοτος ἔπαιε ὡς ἐκεῖ καὶ στὸν ὅποιον σμι-γὸν τραγοῖδια χαρὰς, κραγὲς θύρου καὶ λυγμοί.

Τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας εἶχε δώσει πᾶσι. Ἦνουν μὲν ἀνάστα-ἀνάστα ὅλο σκέπτεσθαι. Μὲ τὴν μοναξιά ὁ γούλιος ἄρχιζε νὰ τοῦ τὸν ὁμότιμον τραγοῦδι-τον, ποῦ μοῦσε ὅταν τὸ ταῖσιμον πλοῦντο ποῦ σὺ σὺ σὺ τὴν καρδίαν. Ἡ παρορμητικὴ τοῦ γαλίου φωνὴ ἀνέληξε ἔξω ὡς ἡ φωνὴ τῆς θλίψεως καὶ τοῦ πόνου. Μὰ ἀδελφὴν τρεμοῖα μ' εἶρε πᾶσαι. Εἶχα τὰ μάτια μου ἀσπέντα. Μὲ σὴν φαντασία μου ἐνόμιζα ποῦ ἀκούω ἕνα ἀδύοτος θύρου ποῦ οἰκιστὴς μὲ τὸ σκοτάδι πλημμυροῦσε μὲ ἀνταρ-χία καὶ φρενὴ τῆς αἰδοῦς ὁλίσθη. Τὰ πόδια μου ἦσαν ἀκίνητα, καρφωμένα σὺ γῆμα, ἐνθ' ὅσοις πο-πὸς τὰν κῆρυ, ποῦ οὐρολοῦσαν ἐκεῖ κοντὰ, μὲ σὺ τὴν αἰσάν. Ὁ ἀέρας, ὅταν περνοῦσε, ἀγέ-ρας μ' ἐνέπνευ. Καὶ μὲ σὺν μαῦρο τόπο ἐνοιοῦθα ποῦ παρῶντο ὁλοῦνται οἱ κάκιστοι κόλασι, ποῦ ἡ φρενὴ πλανῶνται στυγερῶς. Ἡ ἀπογῆ μοῖα μου μὲ κνηροῦσε καὶ ἐδὼ ἀκούω μὲ ἀγριο-μονηροῦ τοῦ τοῦ, θλίψεως πᾶντα νὰ βογγᾶν ἀπὸ πόνου.

Καὶ ἴδην εὐρίσκειαι εἰς τὴν ἐποχὴν, τὴν ὅποιαν προσοποποιεῖς, τὴν ἐποχὴν τοῦ μαρμαροῦ, τὸ φθινόπωρον. Ἐνθ' ἡ γῆ φέρε ἀκμήν τὸν ἐκ χλόης χιτῶνά της καὶ ὅλα, δένδρα καὶ θάμνοι, ἀποδίδουν τοὺς καρποὺς πλουσίας βλαστήσεως, σὺ φθίνεις καὶ κλίνεις τοὺς μαύρους κλισίους σου πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ ἀποδίδεις τὴν ὁμὴν τῆς σήμερας. Εἰς τὴν ῥίζαν σου κρυφαὶ ὁρμὴ τοῦ φθινοπορῶντος ἀγέμου ἐστρεφῶσιν τὰ ἰδιά σου φύλλα ὡς νεκροὺν στρωμνῶν σου. Καὶ δὲν ἀνα-μένεις παρὰ νὰ ἐλθῇ ὁ χειμὼν νὰ σὲ περιβάλλῃ μὲ τὸ ψυχρὸν σάβανόν του, ὡς ταλαίπωρον δὲν-δρον τῆς ζωῆς μου!

Ἀθήναι.

Δεξιὴ Γραφίς

ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΗΣ...

Μάταια γλυκὰ, μυοῖοιλασμα, ὡς φεγγαροῖα μάτια, ποῦ ἕνα μόνον βλέμμα σὰς κρυμμέναι καὶ παλῶν, πῶς θὰ μποροῦσα ἀσκήβητος νὰ φθῶ ἀπὸ κοντὰ σὰς;

Ἀχ! τὴν καρδίαν μου ἐκείνην μὲ γλυκὴν ματιάσαν.

Τὸ γέλιο, τὸ χαμόγελο, τὸ λήγναι σὰς, μάτια, καὶ ἀπὸ μὲν μαρμαροῦ καὶ ἀπὸ μὲν μαρμαροῦ.

Κεῖ δὲν, σὰν τώρα, δάκρυα τῆς ἡλίου σὰς φρενὸν, Κάνετε καὶ ὅλες τὰς καρδίας γῆμα σὰς νὰ δακρύζον.

Ἐγὼ μακρὸν σὰς βοήκομαι. Μὰ σὰς πᾶντα μισοῦ-τά μου.

Μεγάλον πόθο γάρματα τὸν πρῶτον ἄφρονά μου.

Ποῦ σὲ μίαν ἀκρὴ τῆς καρδίας τοῦ χρόνου ἦταν ἡσυχία.

Κεῖ ἐγὼ ὡς χθὲς ἀκούω σὰς ἦσαν ὁρμήσαν.

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

Κίμων Ι. Θεοδωροπούλου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΠΙΕΖΟΝ

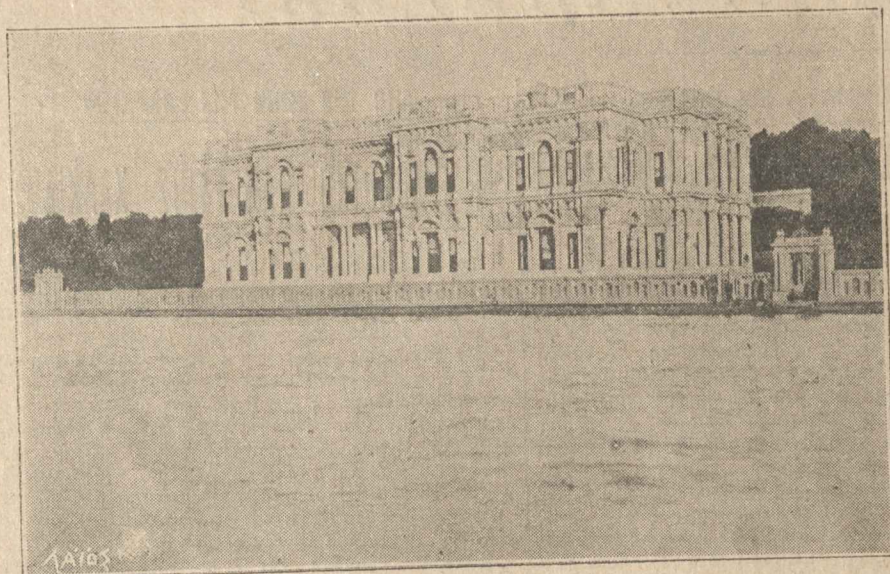
ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Ταλαίπωρον δένδρον τῆς ζωῆς μου, ἐμαρᾶν-θης, ἐγήρασες, φύλλοι σου, εὐρίσκειαι εἰς τὸ φθινόπωρον τοῦ βίου σου!

Ἄλλὰ μήπως ἐχέεις ποτε ἀνάστην; Ἐγὼ, ἡ ὅποια σὲ εἶδα φυτὸν ἀκμήν, δὲν ἐνθυνομαι νὰ ὑπὲρξῃ ποτε ἐποχὴ νεότητος διὰ σέ. Καρτετι-κόν, ἀτροφικόν καὶ ἀσθενές, εἶδες πάντοτε τὴν εἰκόνα τοῦ μαρμαροῦ, τοῦ πόνου, τῆς δυστυχίας.

Ἦρχετο τὸ ἔαρ, καὶ τὰ φύλλα σου δὲν ἐφεραν τὸ χρώμα τοῦ σφύζοντος χμαροῦ, οὐδ' ἐ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.—Τὸ ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου Αὐτοκρατορικὸν περίπτερον.

ΑΙ ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΗΣΟΙ

Ἡ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Κε' ἐγέννησεν ἡ Ἀθηνᾶ τὴν Παρθενῶνα,
Κε' ἐγέννησεν ἡ Μαρία τὸ Χριστόν,
Τῆς Τέχνης το Θεοῦ ἡ μιά, τοῦ Κόσμου ἡ ἄλλη.

Κε' ἀπ' αἰῶνα ὁ ἄνθρωπος σὲ αἰῶνα,
μὲ ἀνοικνόμενον στόμα εἶτε κλειστό,
ἤμινους ὠραίους στήν Παρθένα ψάλλει.

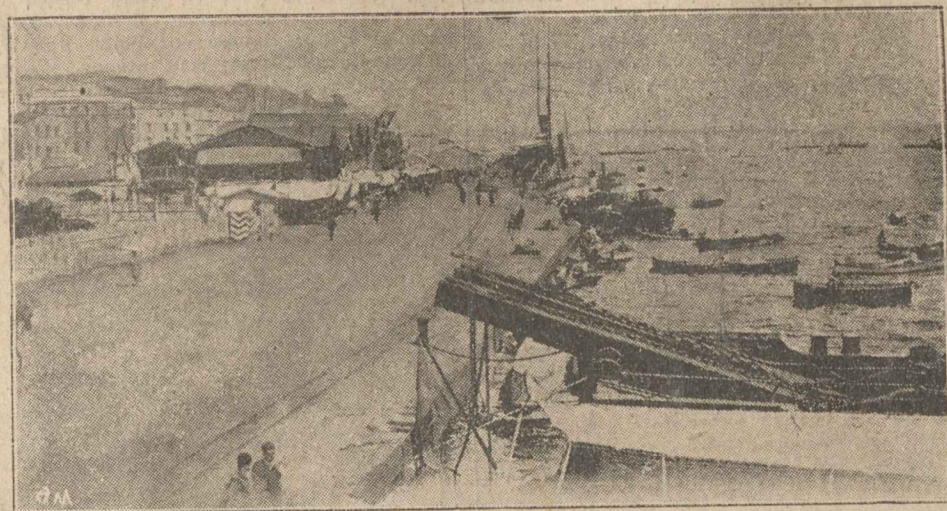
Καί σποδ' στήμι' τὴν πάναγ' γαλήνην,
Καί 'κεῖ ποὺ οἱ πρῶτοι ξαπλώνουν κάμτοι,
Κε' ὅπου ἡ Τεργιχόση στήν ὁδοῦν,

Φῶς ἡ Παρθένα περίοισο χένει,
Σὺν μαγεμένη λαμπάδα λάμπει,
Καί μὲ τὸ φῶς τῆς δώχνει τὸν πόνο.

Κε' ἂν ἔζη ἡ ἀνοιξὶς ἀνθ' ἡμοχρόνιστά,
Κε' ἂν ἔζη ἡ θάλασσα κορμῶν πλῆθ' ἡ,
Κε' ἀστὲρα ἂν λάμπουνε σὺν οὐρανῷ,

Βοσκοὶς διαμάντια, πετράδια ἀέριστα,
Μέσα σὲ δόλωνα τῆς κόρης στήθ' ἡ,
Τὰ δρεπὰ τῆς—χρυσάκι ἀγρό.

Εὐγένιος Ζήνων.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.—Ἡ προκυμαία τοῦ Γαλατῶ.

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

... Ἀπελπισμένο τὸ γλοιὸ φεγγάρι
σ' τὰ μάμαρα τῶν τάφων γέρνει ἀγᾶλι,
σ' τοὺς πεθαμένους νὰ γλυκομυλῇ
καὶ ἕνα φιλάει νὰ τοὺς δώσῃ αἶμα.

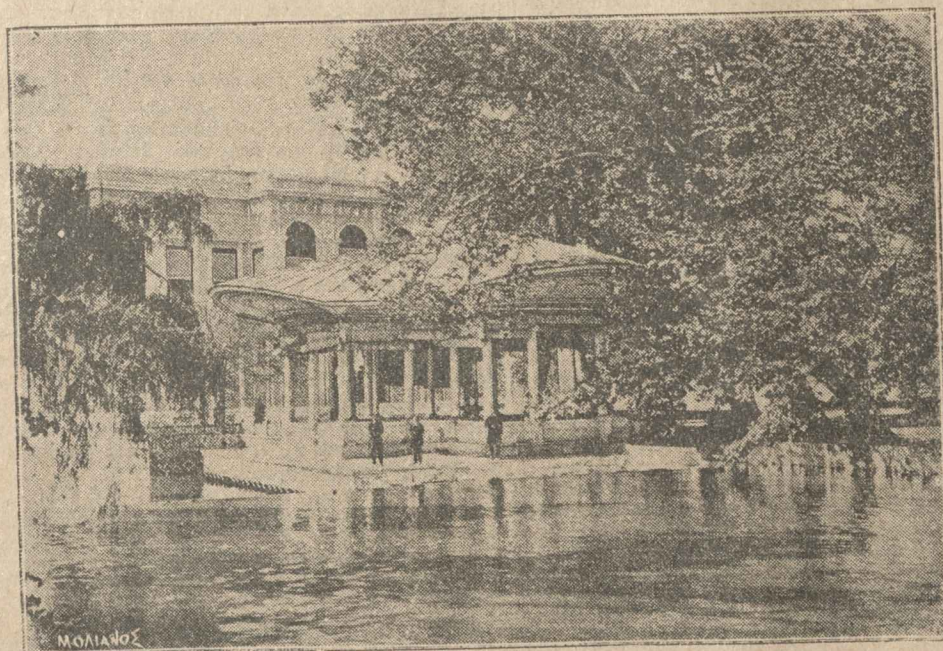
Με δίχα κάθε τάφος τὸ ἀσημένιο
χαμογέλο τοῦ φεγγαριοῦ προσημένει...
Μέσ' σ' τῶν κυπαρισσιῶν τοὺς μαύρους ἥσιονες
πλάι-πλάι γλυκοκοιμούνται οἱ πεθαμένοι!

... Ὅλη τὴ νύχτα μέσα σ' τὸ σκοτάδι
τὸ φῶς τὸν καρτεροῦνε νὰ προβάλῃ,
νὰ δῇ γλυκὰ-γλυκὰ νὰ τοὺς δροσίῃ
καὶ ἕνα φιλάει νὰ τοὺς δώσῃ αἶμα...

Ἐπληρώσανε ὅλοι οἱ τάφοι μὲ λαχτάρα,
σὰ φυτολόλουδα λευκά ἀπ' τοὺς βῆτονες,
σ' τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ νὰ δροσιτοῦνε
τὰ κορμὰ, τὰ μαμασένια πέταλά τους...

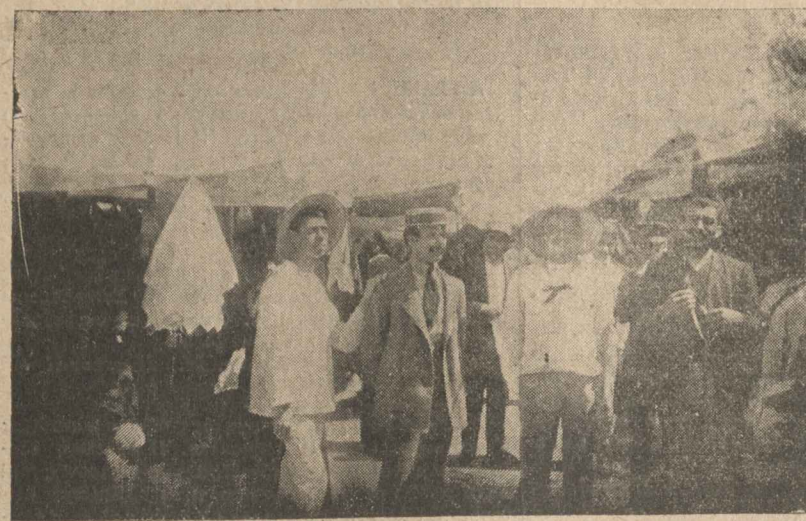
Ἀπέραντη ἐρημία... Καθεὶς σ' τῶν τάφων
δὲν ἔχειται νὰ κλάψῃ τὴ γαλήνη
... Μονάχα τὸ φεγγάρι τοὺς χαϊδεύει
καὶ τοὺς χαμογελοῦν μὲ ἀγάπ' ἐκεῖνοι!

... Σὰ βασιλῆς μέσ' σ' τὸ λευκὸ τὸν κόσμο
ἦρθε τὸ κορμὸ φιλάει τοὺς νὰ πάσῃ.
Γιὰ τὸ φεγγάρι ἐπλάστηκαν οἱ τάφοι,
καὶ φέγγει γιὰ τοὺς τάφους τὸ φεγγάρι...
Ἀθήναι **ΝΑΠΟΛΕΩΝ Α. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ.—Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐν Τοπ-Καπού Αὐτοκρατορικοῦ περιπτέρου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς Ἐμπορικῆς Πανηγύρεως
(Ἰδε σχετικὴν περιγραφὴν) (Φωτογρ. τοῦ κ. Γ. Ἀλεξίου)

ΞΗΡΟΧΩΡΙΟΝ.—Ἡ ἐβδομαδιαία ἀγορὰ παρὰ τὴν
Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου
(Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἀλεξίου)

ΧΑΛΚΙΣ.—Ἡ ἐπὶ τοῦ Λαχείου τῆς Φιλαρμονικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν καὶ
Δεσποινίδων
(Ἰδε σχετικὴν περιγραφὴν) (Φωτογρ. τοῦ κ. Γ. Ἀλεξίου)

ΞΗΡΟΧΩΡΙΟΝ.—Μία τῶν κεντρικῶν ὁδῶν κατὰ τὴν
ἡμέραν τῆς ἐβδομαδιαίας ἀγορᾶς
(Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἀλεξίου)

ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

(Ἔκ τῆς συλλογῆς μου)

Ἀρετὴ εἶναι ἀδόξοτον καὶ ἰσχύον
καὶ παντὸς φρόνον καὶ ἀνάγκης
ἐλευθερον. **Χρυσόστομος**

Τὸ πνεῦμα δύναται νὰ μιμηθῇ τὴν
καρδίαν ἢ καρδία, δὲν δύναται νὰ μι-
μηθῇ τὸ πνεῦμα.

Ὡς ὁ ἀνέμος δονῇ τὰς πύλεις,
οὕτω καὶ ἡ ἐπιθυμία τὴν ψυχὴν.
Οὐδὲν εὐσεβεσιώτερον τοῦ φρονεῖν
τῆς ἀληθείας. **Κικέρων**

Ἦνα ἔχῃς φίλον, δὲον νὰ ᾔσῃ
φίλος. **Ἑμερσον**

Οὐδὲν μένει ἐκτός τῶν αἰομιμῶν
ἀρετῶν. **Χουτίμπα**

Λέγον τὴν ἀλήθειαν κατασχέσεις
τὸν διάβολον. **Σαίξπηρ**

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε ἡμῶν.

Βόλος. **ΜΕΛΑΣ ΑΔΑΜΑΣ**

ΜΗΛΕΑΙ (ΠΗΛΙΟΥ).—Ἡ ἐπὶ τῆς λαχειοφόρου ἀγορᾶς Ἐπιτροπὴ ἐκ
Δεσποινίδων
(Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ κ. Φ. Α. Φιλιαπιδίου)

(Ἰδε σχετικὴν ἀνταπόκρισιν)

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἡ οἰκὴν ἐντός ἐνὸς λεωφορείου
τῶν Παρισίων.

Δύο φράσαι κἀνθρῶποι ἡ μία πλη-
σίον τῆς ἄλλης. Ἀλλὰ ἡ μία θέλει
νὰ εἶναι ἡ θύρα τοῦ λεωφορείου ὁ-
ροική, ἐνῶ ἡ ἄλλη τὴν θέλει κλει-
στήν.

Καὶ φανταζομένη τὴν ἐπιθεωροῦσιν
διὰ τὰ τοὺς λόγους τὴν διαφοράν των.
— Ἐκείνη λέγει ἡ πρώτη ἐν
τοῦτο τὸ λεωφορεῖον μείνῃ ἀνοικτὸν
εἶναι βεβαίως δι' ὅτι ἀπὸ τοῦ λεωφο-
ρείου ἔξω, τὸ ὅτι τὸν θά μὲ θανα-
τώσῃ.

— Ἐγώ, ἀγαπητέ μου, σὰς λέγω
ἡ ἄλλη, ἀποφάσκει νὰ ξεθώσῃ δι' ὅτι
ἀποθάνῃ ἐν ἀσφαλείᾳ.
— Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὰ ἔλασε καὶ δὲν
ἤθελε εἶναι καμὴ. Ὅτε εἰς τῶν
ἐκείνων, οὕτως μετὰ τῆς αἰτίας τῆς
κρίσεως ἐπαθῆναι ἡμῶν, εἰς μίαν νο-
μίαν τοῦ λεωφορείου, τὸν ἐξήγαγε
ἐκ τῆς ἀμηχανίας.

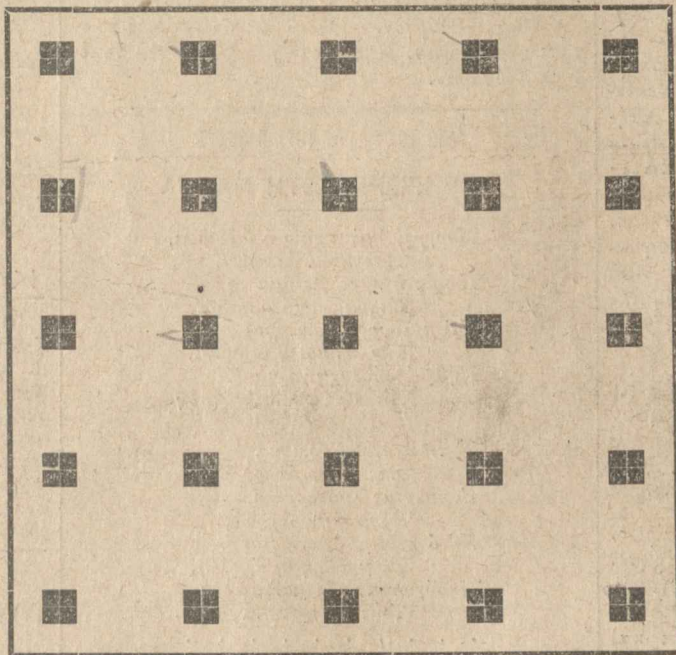
— Εἰγώ, ἀγαπητέ μου, σὰς λέγω
ν' ἀνοίξῃς πᾶσιν τὴν θύραν διὰ
ν' ἀποθάνῃ ἡ μία. Καθότι τὴν
κρίσεις, διὰ ν' ἀπαλλαγῇ καὶ ἀπὸ
τῆς ἄλλης. Τοιοῦτοῦτος θὰ εἴ-
παμε τὴν ἡσυχίαν μας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΙΑ

Ἡ ὁδὸς τῆς Πρακτορείας τῶν Ἑλλ. Ἐφημερίδων καὶ
 ὅλην τὴν διόρυγα τοῦ Σουεζ τῇ βοήθειᾳ τοῦ ἐν Ἀλε-
 ξανδρείᾳ Κεντρικοῦ Πράκτορος κ. Κοντογιάννη, διατη-
 ρῶν ἐν Σουεζ Βιβλιογραφιστολεῖον καὶ ἐκτελῶν διαφό-
 ρους παραγγελιοδοχίας ἐργασίας.

Νε- 'Ο Πρόεδρος του Δ. Συμβουλίου 'Ο Γεν. Γραμματείας
'Αδ. Παπανεωνόγακόπουλος (Τ. Σ.) Γ. Σταϊγγάου

ΤΑ ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΕ ΔΕΝΔΡΑ

Εἰς κτηματίας ἔχει εἰς τὸν κήπον του τὰ εἰκοσιπέντε αὐτὰ δένδρα. Δι' ἑλλειψιν ὁμοῦ ὕψους ἀναγκάζεται νὰ ἐκρίψῃ τὰ δέκα ἐξ αὐτῶν. Ἀλλὰ θέλει νὰ τὰ ἐκρίψῃ κανονικῶς, ν' ἀφαιρῇσι τοῦτέστι δύο ἐξ ἑκάστης σειρᾶς, ἐκ τῶν ὑπολοίπων δὲ ἀνά 3 νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἑκάστην ὁριζόντιον καὶ κάθετον γραμμὴν.

Ζητεῖται δηλαδὴ:

— Πῶς ἀπὸ ἑκάστην τῶν 3 σειρῶν θ' ἀφαιρεθοῦν 6 ἢ 9 δένδρα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μετροῦμενα ὁριζοντίως, καὶ καθετῶς νὰ δίδουν εἰς ἑκάστην γραμμὴν τὸν ὁριστὸν τριῖνα;

(Βασιλεὺς τοῦ κ. Ἰωάν. Μεταπολιτάκου, ἐκ Πειραιῶς)

Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου, ἐνθα διαμένουν.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς δευτέρας τῆς μεταπροσεχούσας Πέμπτης 21 Ἀπριλοῦ.

Ἐκάστη λύσις διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δεόν νὰ περιέχῃ ἀσφαλίστως ἐν ἀσφράγιστον καὶ καθαρὸν 10λεπτόν γραμματόσημον.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν:

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεύτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἑκάστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ᾖνε καθαρογεγραμμένα διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δεόν νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμὸς 42ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνοπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ὁποίων οἱ λῦται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν, κερδίζον κατὰ σειρὰν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 5 κατόπιν ἀνὰ δρ. 10 ἑκάστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δρ. 5 ἑκάστος.